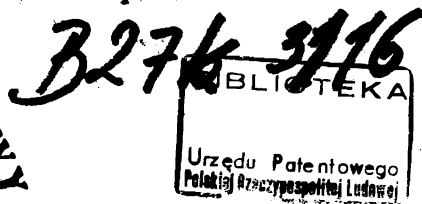


Opublikowano dnia 17 października 1957 r.



POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 39316

Kl. 38 h, 2/01

Instytut Technologii Drewna *)

Poznań, Polska

Sposób przeciwnilnego i przeciwogniowego konserwowania, zwłaszcza wielkowymiarowych klejonych lub litych elementów drewnianych

Patent trwa od dnia 10 maja 1955 r.

Konserwowanie wielkowymiarowych elementów, wykonanych ze sklejaných warstw drewna lub w postaci kłóców z drewna litego, jakie stosuje się na pale kafarowe, słupy energetyczne, belki itp. sprawia szereg trudności. Największą przeszkodą do właściwego konserwowania drewna jest konieczność tłoczenia impregnatu na stosunkowo dużą głębokość. Z drugiej strony, zwłaszcza w drzewie litym, fakt istnienia w najgłębszych partiach tzw. „twardzieli”, która nie daje się przesycić żadną ze znanych metod i która, pozostając niezaimpregnowana, ulega szybkiemu zniszczeniu, zwłaszcza przez grzyby.

Konserwowanie wielkowymiarowych elementów klejonych jest wprawdzie korzystniejsze, gdyż można je tworzyć przez sklekanie łatwo przesycalnej tarcicy bielastej, co pozwala pozbać najgrubsze gotowe elementy drewniane nienasycalnej twardzieli. Konserwacja wielkowymiarowych elementów

klejonych, według np. patentu nr 35226 pozwala wprowadzić na dokładne przesycenie elementu drewnianego, lecz impregnat, jak każdy znany dotąd, ulega jednak z biegiem czasu stopniowemu wypłukaniu z drewna, co oczywiście powoduje stopniowe osłabienie toksyczności. W elementach wykonanych sposobem według wspomnianego patentu zbyt wąskie kanaliki o przekroju do 5 x 5 mm nie pozwalają na ponowne wprowadzanie do takich elementów dodatkowych porcji świeżego impregnatu.

Według wynalazku, w celu umożliwienia dowolnego wtórnego wewnętrznego i dogłębnego impregnowania takich wielkowymiarowych elementów drewnianych, element ten wykonuje się w ten sposób, że zaopatruje się go przed sklejeniem lub po sklejeniu w kanały o przekroju poprzecznym większym, aniżeli 25 mm². Impregnat można też wprowadzić przez umieszczenie w kanałach nasączonych impregnatem, np. powrozów z pakul włóknistych lub z innego materiału, przesączonych środkiem konserwującym i/lub przeciwogniowym. Zamiast większej liczby kanałków o stosunkowo dużym prze-

*) Właściciel patentu oświadczył, że twórcą wynalazku jest. dr Tadeusz Perkitny

kroju, sposób według wynalazku można też tak wykonać, że w środku elementu wykonuje się jeden otwór o stosunkowo dużej średnicy, który z łatwością zapełnić można dowolnym impregnatem w stanie płynnym, mazistym lub też osadzonym na dowolnym chłonnym materiale wypełniającym, np. na trocinach, przesysconych środkami konserwującymi, materiale włóknistym lub podobnym.

Uwzględniając fakt, że impregnat wprowadzony po kilku latach do tak dużych otworów, a zwłaszcza do jednego otworu centralnego, mógłby wyciekać poprzez pęknięcia, powstałe w ścianach elementu, może być wypełniony wskazany otwór centralny elementu ewentualnie przy jego wytwarzaniu, trocinami, wiórami, pakułami, łodygami roślin lub jakkolwiek inną substancją, zdolną do wchłaniania impregnatu i do magazynowania go w sobie przez dłuższy okres czasu, a następnie dopiero zalany impregnatem.

Wprowadzone w ten sposób w głąb elementu tego rodzaju magazyny impregnatu, należy co pewien czas na nowo zasilać. Magazyny te zaś mają za zadanie przesysać stopniowo otaczającą je tkanę drzewną elementu, bądź samym płynnym impregnatem, bądź też tylko jego parami, dyfundującymi od wewnątrz. Elementy, tak wykonane, wskazane jest oczywiście zaopatrzyć u wylotu kanałów tych w odpowiednie zabezpieczenie, jak zatyczki lub daszki, uniemożliwiające wnikanie, zwłaszcza wody z opadów deszczowych.

Zastrzeżenia patentowe

1. Sposób przeciugnilnego i przeciwogniowego konserwowania, zwłaszcza wielkowymiarowych klejonych lub litych elementów drewnianych, umożliwiający łatwą i szybką skuteczną wtórną impregnację, powtarzalną w dowolnych okresach czasu, znamienny tym, że kanały, w które element zaopatruje się wykonuje się o stosunkowo szerokim przekroju poprzecznym, większym, aniżeli 25 mm² do osadzania impregnatu.
2. Sposób według zastrz. 1, znamienny tym, że podłużne rowki w przeznaczonej do sklejanía tarcicy wykonuje się o odpowiednio wielkim przekroju dla umieszczenia impregnatu.
3. Odmiana sposobu według zastrz. 1, znamienna tym, że w elemencie wykonuje się jeden otwór środkowy o dużym przekroju.
4. Sposób według zastrz. 1-3, znamienny tym, że w otworach lub w otworze osadza się dowolny wypełniający materiał chłonny, najlepiej włóknisty, przesyscony pożądanymi impregnatami.
5. Sposób według zastrz. 1-4, znamienny tym, że kanały lub otwór centralny zaopatruje się w zamknięcia w postaci zatyczek lub daszku, zabezpieczających przed wnikaniem do wnętrza elementu, zwłaszcza wody opadowej.

Instytut Technologii Drewna
Zastępca: Kolegium Rzeczników Patentowych